

Zsembery Borbála

Judit

A nő kezében enyhén megremeg a puha, négyrét hajtott egészségügyi papír, amin lassan terjed egy folt. Friss, élénkvrös csíkok futnak szét minden irányba, a papír lassan elnehezül, az ujjbegyén érzi a nedvességet.

– Judit, bent vagy?

A lábszarához hidegen hozzáér a WC-kagyló széle, éppen a letolt nadrág felett. Lába között nyúlós vér himbálózik.

– Igen, egy perc.

Nincs otthon senki, a férje még dolgozik, bőven munkaidő van. Benyúl a hűtő mellé: poros, félliteres ásványvizes palackot vesz elő. Tölt. A rossz házi pálinka keserű ízével a torkában tárcsázza a meddőségi centrum számát. Az interneten találta hetekkel ezelőtt. A telefon hosszan kicsöng, végül dallamos női hang szól bele, hogy miben segíthet. Darabosan, zavartan válaszol, szégyelli magát, és úgy érzi, pisilnie kell. Korai volt még ez a telefon, nem kellett volna, másfél év nem a világvége. Az orvos, akihez végül kapcsolják, kedves, feltesz néhány kérdést, lehetséges okokról beszél, és persze korról, fiatalságról, reményekről. Egy idő után alig figyel. A terítőn egy különös alakú pacát nézeget: vajon mikor került oda?

A felsőjét a hasánál gyűrögetve fel-le csoszog a rendelő kihalt folyosóján. Korán van még, az orvosnál is előbb érkezett, de nem tudott otthon tovább várni. Egy óra múlva szólítják.

A nőgyógyászati szék fém lábtartói nem akarnak átmelegedni, pedig lassan negyedórája érintkeznek a vádlijával. A neoncső a feje felett néha mintha megremegne. Az orvos keze óriási, mégis meglepően óvatosan, finoman nyúl a tárgyakhoz és hozzá is. Eleinte sokat beszél, kérdezősködik, aztán inkább már csak hűmmög, halkán eszközöket kér az asszisztentstől. A meghatározhatatlan korú, szemüveges nő rutinosan adogatja a különös alakú (leginkább fogkefére emlékeztető) pálcikákat, közben minden megszólalásakor ügyetlenül próbálja magázni az orvost, aki jó eséllyel a férje, de legalábbis nyilvánvalóan bizalmas viszonyban van vele.

Judit próbál ellazulni. A lámpát nézi, egy számsort silabizál, képtelen kivenni az utolsó számot. Hármás vagy nyolcas?

– Ezzel meg is volnánk, lehet öltözni!

Kiemeli a lábait, a fémet még mindig hidegnek érzi. Hideg az ultrahanghoz használt zselé is a hasán. Az orvos a kezébe nyom egy nagy adag papírt, elfordulva törölközik – a papír sosem elég, nem mer kérni. Lejjebb húzza a felsőjét, érzi, hogy meg fog kordulni a gyomra, inkább sietve belép az öltözőfülkébe. Felrángatja a bugyit és a harisnyát, zavartan lép ki, leül az orvossal szemközti székbe.

– Az a helyzet, hogy a petesejt nem véletlenül nem akar megtapadni, több vizsgálatra lesz szükség.

A konyhában táncol, a szeme félig csukva, a fülhallgatóból hangosan szól a zene. Fülledt meleg van, az ablak mégis zárva, a szomszéd ilyenkor jár ki cigizni, befújná a füstöt. Néha kiszed egy-egy edényt a csepegtetőből és elteszi a helyére, de közben is táncol, a teste lüktet, izzadság gyöngyözik a homlokán. Strandpapucsban csoszog a kövön, néha megigazítja a haját, a zenére koncentrálni, nem lát, nem hall. *A kezelés hatására jó eséllyel szembe kell néznie a korai menopauza okozta kellemetlenségekkel, de az élete biztonságban lesz. Hogy mennyire biztos ez? Valószínű. Eléggé valószínű. Arra? Hát, 10-15 százalékot mondanék. Mármost igen, arra, hogy megmarad a fertilitás. De higgye el, nem ez a legnagyobb kockázat most.*

A két szám közti szünetben kinyitja a szemét, a hűtőhöz lép. Lehajol, hogy benyúljon mellé, aztán mégis inkább kinyitja, egy kancsó hideg vizet vesz elő. Tölt magának és nagy, szomjas kortyokkal iszik.

A hasában csendes, egyre növekvő feszülést érez, aztán semmit. Félve kezd figyelni, elveszti a zenét, nem tud rá koncentrálni. Az egyik fülhallgató kicsúszik a füléből, le is állítja a telefonon a lejátszót. A hasát, a méhét lassú, fájdalmas hullámok öntik el, majd vissza is húzódnak. Semmi. Negyedjére történik ez meg vele, de még mindig reménykedik, hogy a szervei életre kelnek, és benne megszűnik a viszolygás a gondolattól, hogy a méhe és a petefészkei aszottan, összeesve hervadnak el a szövetek között.

Lenéz a földre, mindenhol lehullott morzsát lát, biztos nem figyelt és kiszórta a zacskóból, amíg zenét hallgatva pakolt. A seprűért indul, egy pillanatra megáll, a derekában régről ismerős fájdalmat érez. Lassan összehúzza a morzsákat a konyha közepén, óvatosan hajolgat. Amikor végez, leoltja a villanyt. Egy percre teljes sötétség lesz, amíg kitapogatja a legközelebbi villanykapcsolót és felkattintja.

Áll a szűk mosdóban, nézi, ahogy a kezében tartott négyrét hajtott egészségügyi papíron lassan vörös virágot rajzol a vér.

– Judit, bent vagy? – hallatszik a fürdőszobából.

– Igen, egy perc. – A papírt a WC-be ejti, lehúzza, a szeme sarkából látja a halványrózsaszín örvényt eltűnni. Ügyetlenül matat a szekrényben, amikor végez, kilép. Az ajtót becsukja maga mögött, kezét a hasára szorítva a falnak dől, hangosan lélegzik.

A SORS KEZE TESZI ZSEBRE A SORSOT